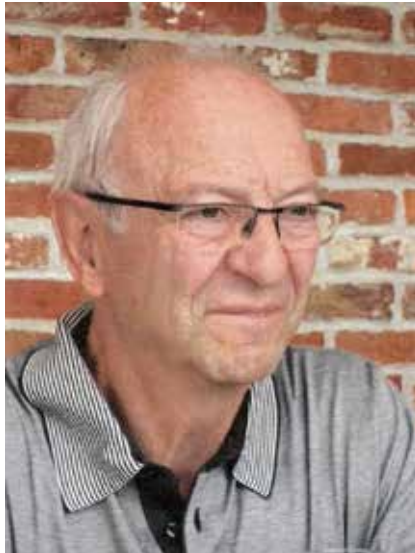

Beste familie, beste vrienden van Willy, Beste Willy

De lokale socialistische gemeenschap is in diepe rouw. Vanaf nu resten ons enkel nog herinneringen aan de socialistische ereschepen Willy Van Kerckhove.

Willy is een kind van de Heirbrug, een typische Lokerse arbeiderswijk. Samen met zijn broer groeide hij op in een warm nest. Ze hadden het niet breed, maar de kinderen hadden niets tekort dankzij moeder Elza's reken- en cijferwerk. Toeval of niet, spelen met cijfers werd de leidraad van Willy's beroeps- en politieke loopbaan.

Willy was een begaafde student die meermaals een bijzondere prijs behaalde. Toen hij als zesdejaars van het Atheneum in Sint-Niklaas de prijs van de Rotaryclub behaalde, hoopte hij op enige vorm van financiële steun om zijn studies verder te zetten. Het bleef bij veel mooie woorden, een diner en een geschenk. Willy beseftte zeer goed dat het halen van een universitair diploma zonder extra steun voor zijn ouders onbetaalbaar was. Maar niets of niemand zou hem weerhouden om zijn ambities waar te maken. Hij zou iedereen eens tonen tot wat een arbeiderskind met een plan en ijzeren wilskracht wel in staat is.

Met zijn doel voor ogen om zo snel als mogelijk te slagen in een examen bij de overheid koos Willy voor de alternatieve weg van permanente zelfstudie in avond- en weekendonderwijs in combinatie met een job. Hij slaagde onmiddellijk in het examen van opsteller. Hij kon daarbij kiezen voor een werkplaats bij het ministerie van Landbouw, van Financiën of bij de Post. Het werd uiteindelijk de Post. Als pure selfmade man, heeft Willy een beroepsloopbaan afgelegd, die niemand hem nog nadeed. Zijn benoeming tot bestuurder-directeur bij de Post was dé kers op de taart en de bevestiging van Willy's integriteit, zijn financiële expertise en zijn eindeloze en onvoorwaardelijke inzet. Hij beheerde de Post alsof het zijn eigen bedrijf was, maar vooral de *facteurs*, de mannen en vrouwen die door alle weer en wind dagelijks op de baan zijn voor een minimumloon lagen hem nauw aan het hart.

Toen ik deze week een gepensioneerde postbode vertelde dat Willy overleden was, was zijn spontane reactie: *Meneer Willy, dat was pas een echte postman, altijd in de bres voor de facteurs.*

In zijn steile beroepsloopbaan heeft Willy nooit zijn afkomst als arbeiderskind genegeerd of verloochend. Als ervaringsdeskundige wist hij hoe sociale ongelijkheid voelt en hoe ongelijke onderwijskansen het latere leven van kinderen en jongeren tekent. Omdat de strijd tegen ongelijkheid enkel kan gevoerd worden in de politieke arena stapte Willy in de lokale politiek en doorliep alle stappen van de partijhiërarchie. Hij begon onder het voorzitterschap van Rik Van de Voorde als schrijver, klom op tot secretaris om na verloop van tijd het voorzitterschap van de partij over te nemen. Het partijbestuur was voor mij de eerste kennismaking met Willy. De ontgroening was klaar en duidelijk: *Voor wie politieke ambities heeft gaat de partij voor alles. De partijvergaderingen worden met rood in de agenda genoteerd, afwezigheden worden niet geduld. De partijvergaderingen zijn gesloten dus we drogen onze propere en vuile was binnenskamers. Eens een beslissing genomen is, wordt die door iedereen verdedigd. Je verandert niets vanop de zijlijn. Meebesturen is de opdracht en de verantwoordelijkheid van iedereen die bij de partij betrokken is,* was een andere order dat regelmatig weerklonk in het partijlokaal. Willy's directe, maar altijd goed bedoelde aanpak was door iedereen gekend maar werd lang niet altijd door iedereen gesmaakt. Eens aan de toeg van het Volkshuis viel de ruwe bolster af en ging het er heel gemoedelijk aan toe.

Na een jarenlange oppositiekuur in de Lokerse gemeenteraad, bestuurden de socialisten vanaf 1983 tot 2007 mee. Willy werd als financieel expert vanzelfsprekend bevoegd voor de stadsfinanciën. Toen je de stadskas in handen kreeg, Willy, werd duidelijk met welke uitdaging je geconfronteerd werd: de stadskas was leeg en er stond nog een schuldenberg van 100 miljoen BEF. Jij, Willy, zette orde op zaken door de noodzakelijk besparingen door te voeren maar zonder daarbij het personeel te raken. Op twee jaar van het einde van je tweede legislatuur werd je, als gevolg van de aanstelling tot beheerder-directeur bij de Post, gedwongen om je schepenmandaat op te geven. Beide functies bleken onverenigbaar. Een uitzondering op de regel om je werk als schepen te kunnen afmaken werd je niet gegund. Deze beslissing raakte je in het diepste van je hart. Jaren later keek je er nog met een wrang gevoel op terug. Eens met pensioen volgde je nog vele jaren de politieke actualiteit op alle niveaus met de nodige kritische reflecties, ook soms met twijfels over de gang van zaken. Maar je betoog sloot je altijd af met je gekende boutade: 'eens socialist, altijd socialist'.

Op het moment dat Willy het schepencollege verliet kreeg ik de kans om hem op te volgen, maar geenszins als schepen van financiën. Ik kreeg een starterspakket bestaande uit een aantal deelbevoegdheden van de collega's schepenen om dan in de volgende legislaturen te landen bij de bevoegdheid Welzijn. Ik blijf Willy altijd dankbaar voor deze opportuniteit. De jaren van meebesturen aan een beter Lokeren, blijven tot op vandaag de jaren die mijn leven het meest kleurden en verrijkten.

Toen ik deze zomer bij jou thuis langskwam, wou je mij net voor ik wegging nog iets zeggen: je had beslist om de stap te zetten naar het woonzorgcentrum Ter Engelen. Je werd meer en meer zorgafhankelijk en je wilde Diane en je familie daar niet langer mee belasten. Dit kwam ongelooflijk binnen, maar tegelijk was het ook zo sprekend voor jou: jij die altijd op de bres stond om te zorgen voor de zwaksten, wou niemand langer ten laste zijn. Je gaf mij je archief van de Turnkring mee dat ik ondertussen – zoals afgesproken – deponeerde bij de Koninklijke Heemkring De Souvereinen. Reeds als kind was je lid van de Socialistische Turnkring Vooruit. Je maakte er de jaren van de grote turngala's mee, maar ook de teloorgang die vooral te wijten was aan een gebrekkige turnzaal in het Volkshuis. Ondanks de hoge werkdruk en de vele verplichtingen maakte je tijd vrij om te werken aan een gezonde geest in een gezond lichaam. In jouw agenda stond met rode stip: zondag 10h00 turnen met de vrienden en daarna genieten van een frisse pint. De rest van de zondag was familiedag. Ik keerde toen terug naar huis met het bangelijk gevoel dat het leek of je stilaan je reis naar de nieuwe wereld voorbereidde.

Bij mijn laatste bezoek in Ter Engelen verloren we met al ons gebabbel de tijd uit het oog en de boterhammetjes waren al geserveerd. Arm in arm bracht ik je naar de refter, waar je me nog gauw met blinkende oogjes voorstelde aan je gezelschapsdames. Jij had wel geluk, jij was immers de enige man op de derde verdieping. Ik liet je achter met het gevoel dat het terug beter met je ging.

Beste Willy, Vooruit Lokeren neemt afscheid met veel respect en grote dankbaarheid voor alles wat je deed voor de partij, de socialistische verenigingen en voor de stad Lokeren. Vanaf nu wordt alles herinnering aan de gewone maar zeer bijzondere man die je was.

Wij wensen de familie Van Kerckhove veel sterkte om dit verlies samen te dragen en te verwerken.

Namens Vooruit Lokeren, 16 december 2022
Jeanine BELLENS